

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrt leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIII.

V Ljubljani 24. kimovca 1880.

List 39.

Iz življenja Mavricija Tomana.

(Dalje.)

Bližal se je zdaj čas, da Evropo zapustimo in se v Indijo podamo. Ko so barko za tako daljno potovanje z vsem potrebnim preskerbeli, je kralj predpoldan 25. sušca l. 1753 za odhod odločil. Nekaj dni poprej sta nas kralj in njegova mati Marija Ana Avstrijska sprejela, da smo njima roke poljubili. Odločeni dan pa smo opravili pobožnost (spoved in sv. Obhajilo) v cerkvi sv. Antona, da sprosimo blagoslova od Boga in Božje Matere, pa tudi od sv. Frančiška Ksaverja, mogočnega besednika misijonarjev, katerega tudi mornarji kakor svojega varha zelo častijo. Po zavžitem zajuterku se nas je sedemnajst misijonarjev na čolnih odpeljalo do velike, za odhod že pripravljene barke, na katero smo šli serčni in pogumni. Že je bila barka z ljudmi napolnjena, bilo jih je okoli pet sto. Mačke so vzdignili, jadra razpeli in barka je splavala po reki Tajo s sprednjim delom obrnjena proti Azorskim otokom v neizmerno morje. „Zdrava! ljuba Evropa, zapustim te, da te nič več ne vidim!“ Pa kdo je vedel, da je prečudna Previdnost že vse kaj drugega sklenila?

Ko so slabosti, katere se vsacega, ki se v prvo po morji vozi, moje tovarše zapustile — jaz takim slabostim nisem nikdar podveržen bil — smo pri dobrem vetru zdravi in veseli dalje se peljali. Hrane, kar se na morji more zahtevati smo imeli obilo.

Stanovali smo v odličnejem delu barke, v dvorani podobni sobi, v kateri navadno poveljnik barke prebiva; odstopil nam jo je za obilno plačo. Ob stenah je imel vsak svojo postelj z zagrinjalom, na eni strani pa je bil altar, ki se je dal odpreti in sneti. Na njem, ako je viharno morje dopustilo, so se opravile vsaki dan dve ali tri ss. maše. Zunaj sobe je bila napravljena čedna ograja, med katero hodé smo čistega zraka serkali, oči zveseljevali gledé na široko morje, ali pa smo za kratek čas ribe lovili. Na barki imeli smo tudi še drugi altar, na katerem sta mornarska kaplana vsaki dan maševala.

Življenje naše na barki bilo je unemu v vstavi zelo enako. Molili smo, ali brali in učili se, kakor navadno. Naš prednik o. Salvator Diaz dovolil nam je tudi igro na deski. V sobi pod našo dvorano stanovali so misijonarji iz reda sv. Frančiška. Pogostokrat smo se med seboj obiskovali in živeli v bratovskem občevanji. Nekteri si domišljujejo, da je jed in pijača na morji ravno tako okusno pripravljena, kakor na suhem,

pa se zelo motijo. Na barke, katerim pravijo „di alto bordo“, vzamejo sicer veliko živine, kakor volov, svinj, kóz, kokoši in rac, vendar je vse to le za delavne ljudi, ki se noč in dan trudijo. Drugi ljudje pa morajo za dobre sprejemati v soli skoraj zakopane jedi, ki so večidel iz mesa in rib pripravljene. Res je pa tudi, da znajo sol po nekem čudnem načinu iz jedil vzeti, preden jih pripravijo. Imajo namreč iz močnih vervic napravljeno mrežo, podobno vreči. V njo denejo slano meso ali rina, privežejo k barki in veržejo v morje. Terdijo, da slabe morska voda bolje izvleče sol iz mesa, kakor sladka. To je tim bolje, ker na barki s sladko vodo, kar je naj bolj moč, varčno delajo, ako bi sladke vode ne bilo, kmalo bi morali ljudje in živina žeje umreti. Ako pa kdo misli, da bi se v takem primerljaju dalo naglo do suhega priti, in se ondi s sladko vodo oskerbeti, se prav zelo motijo; kajti, ako je barka na visokem morji oddaljena dve sto in še več milj od suhega, je li mogoče tako hitro h kraju priti?

Za kosilo smo imeli navadno juho z namočenim kruhom in goveje meso. Včasih nekoliko salame, ali pa debelo, prekajeno klobaso in plošček laškega pšena (rajža). Na barki smo sicer imeli nad dve sto kuretnine, pa bila je le za velike praznike in bolnikom odmenjena. Za večerjo smo dobili malo cikoriije, ki je bila tudi nasoljena, pa tako lepo zelena, kakor iz verta, potem malo rajža, kruha in vode. To pa je imelo vse dober vzrok, kajti kdor se dalj časa po morji vozi, mora prav zmeren pri večerji biti, ako se hoče boleznim ogniti.

Z vinom so zelo varčno ravnali, in le kozarec ga vsakemu dopustili, to pa nekaj zarad tega, ker je vino na morji zelo drago, nekaj, ker je videti, da ni posebno koristno. O praznikih in postnih dnevih smo si z ribami in zeljši pomagali.

(Dalje sledi.)

Srednje-afrikauske šibe.

(Dalje.)

Popisovali smo poslednjič kužljive bolezni, ki so nastopile potem, ko je po strašni suši v velikih nalivih zopet jelo deževati. Z lastnimi očmi smo vidili, pravi škof Komboni, da v eni uri, v pol ure, v desetih minutah so bili ljudje mertvi, ki so bili poprej čverstega zdravja. Tudi nekatere naših katoličanov je neprevidoma zadela ravno ta nezapodljiva nadloga, ki se je raz.

odevala z znamenji čutniške, včasih légarske, katerikrat petečne vročice. Bila je taka naglica, da se je komaj še čas dobil podeliti umirajočemu sv. poslednje olje in papežev blagoslov.

Po marsikterih mestih, terjih in vaséh je bilo veliko ljudi in družin, ki so prebili lakoto prejšnjega leta; zdaj pa so se najedli pervin bogate žetve in zgrudili so se mrtvi zraven kupov svojih pridelkov. Zanesljivi popotniki, ki so se od Višnjeve in Bele reke vernili v Hartum, so zaterjevali, da so našli mesta in vasi, ki so bile skoraj brez ljudi, hiše, pota in polja gosto nastlane z gnjilečimi trupli zraven svojega živeža, dure, žita in sesama (nekacega zernja), kar so bili pridelali; in po njih usmrtivnem puhtenji se je kužljivost razširila na dolgo in široko.

Škof Komboni sam se je tega prepričal, ko je popotval v Berber po petere redovnice, da jih je na barki Gardon-pašata, poglavarja egiptovskih posestev v Sudanu, prepeljal v Hartum. Ogledoval je skor prazne mesta in vasi med Berberom in Hartumom, ki jih je druge kratih nahajal vse polne prebivalcev in obilno previdene z vsakim živžem. Redki živi pa so bili suhi in merševi, in niso imeli več moči, da bi sejali in delali, ter so bile neobdelane polja prerašene z obilnostjo divjih zelišč in trave. Koče in hiše so bile kakor razdjane, živina vsaktera skor čisto zginila. Velikansko mesto Šendi, starodavna stolnica nubijanskih kraljev in obširna dežela Temanijat — vse je bilo kakor brez ljudstva in razrušeno itd. itd. Tu in tam smo dajali žita in milošnje, in ni dopovedati, pravi pisatelj, kako hvalni so se skazovali ti nesrečni ljudje.

Še po daljnem popisovanju velikih nadelg pripoveduje pisatelj, kako je rojila bolezen tudi v misijonu. Vse redovnice v Hartumu in skor vse rejenke in sirote ženskega vstava so bile bolne in veliko jih je smert pobrala. Tudi vsi duhovni, zunaj enega samega, z vsimi brati evropskimi pomočniki in skoro vsi udje moške naprave so bili potlačeni od naj hujši vročice, in veliko jih je umerlo. Č. g. Polikarp Genoud je za kužnim legarjem v manj kot 20 minutah svoje bolezni dušo izdihnil. Angelska cvetlica Francozinja Henriketa, prava junakinja kršanske ljubezni, je umerla za legarjem, poslednja izmed deveterih sester sv. Jožefa, ki so darovale življenje za rešenje nesrečnih zamurcev. Tako je tudi šest prav posebno pobožnih in pridnih evropskih bratov pomočnikov v malo dnéh umerlo eden za drugim. Pobrala je smert tudi 13 naj boljših gojencev in gojenk, dobro podučeni v sv. veri in izurjeni v rokodelstvih. Veliki prostori v hartumski napravi so bili v kratkem času v bolnišnice spremenjeni.

(Dalje sledi.)

Božje mesto II.

Premišljevali smo zadnjič lepoto mesta Jeruzalema. Pa škoda, škoda, da svetlost Jeruzalema je tudi temnela. Kakor Salomon, tako je tudi izraelsko ljudstvo Gospodu dolžno zvestobo prelomilo. Nastopile so torej hude šibe Božje, kakor vselej za grehom. Nabuhodonozor je prihrumel s svojo vojsko, mestno zidovje razdjal, veličastni tempelj požgal. Prebivalci so bili nekaj pokončani, nekaj v sužnjost odpeljani. Grozno je bilo to žalostno, še posebno, kadar so se v tuji deželi spominjali tempeljna, katerega nikakor niso mogli pozabiti. „Ob babilonskih vodah smo sedeli in jokali, kadar smo se spominjali Siona“. (Ps. 136, 1.) Tako je rečeno od ljudstva. Preroki pa so po razvalinah posedali in v veliki britkosti objokovali nekdanje prelepo, razdjano mesto,

ki je bilo kakor kneginja narodov, kakor kraljica med deželami; zdaj je postala sužnja in je ni nihče tolažil. (Žal. 1, 1. 2.)

Toda tudi Babilon se je uklonil pod mečem močnega Cira, in za spokorno Izraelovo ljudstvo se je približala ura rešenja. Razveseljeni, potolaženi so se vernili v domovino, in kaj jim je bilo bolj mar, kakor neutegoma zopet tempelj pozidati? V eni roki so imeli meč, v drugi pa orodje, in delo se je urno pospeševalo.

Ali novi tempelj ni imel lepote nekdanjega tempeljna; to so najbolj čutili starčki, ki so vidili nekdanjo veliko, častitljivši hišo Božjo. Zato so silno žalovali. Stopi pa med nje prerok Hagej in dopoveduje jim, kako vse bolj imeniten bo ta tempelj, ker v njega bo prišel že davno od vsih narodov s hrepenenjem pričakovani Zveličar.

Kar so toliko časa upali in pričakovali, to se je poslednjič spolnilo. Jeruzalem in vsa zemlja je bila pokopana v pregrehe in vsaktere hudobije; vse je bilo obupano in poterto na zemlji. Kar neutegoma se v tihi noči nad Betlehemom prikaže prečudna zvezda. Angelji pojó na višavah, ker v jaslih je ležalo božje Dete. Poglavar mirú je prišel. Kot Dete so ga nesli v njegovo svetlino, in potem, ko je v tihi hišici v Nazaretu zrastel, je tukaj učil. Od tod je šel po vsi deželi, čudeže delal in blagore delil. Tukaj je spolnil večni svoj božji poklic. Postavljen je bil temelj novemu Jeruzalemu. Kar dalje nasleduje, ni več predpodoba, je vresničenje tega, kar je bilo že davno prerokovano.

Jeruzalem — cerkev.

Jeruzalem, kakor je bil v cvetu svoje sreče, Jeruzalem s prečastitljivim tempeljnem in s svojimi bogaboječimi prebivalci je bil predpodoba Kristusove Cerkve.

Katoliška Cerkev je Božje mesto na gori, pravo Božje mesto. Mi smo, mi bi mógli biti njegovi srečni prebivalci.*

Kdo je zidal to mesto? To dobro vemo. Bog sam ga je zidal. Njegova podlaga, njegov temelj sega daleč v starodavne čase. Temeljni kamni tega Božjega mesta so obljube Božje potem, ko je bil v raju greh storjen; podkladni kamni so kazanja na Kristusa in na goro Mório.

Prišel je Kristus sam, ki je naše okove razdjal, ki je mesto zidal na nepremakljivo skalo in potem je na višavo postavil znamenje zmage: Križ.

S silnim trudom je bilo zidano mesto Jeruzalem, z orožjem v roki so ga zidali; ne z manjšim, temuč še z vse večim trudom je bil zidan duhovni Jeruzalem, Cerkev Kristusova, — treba je bilo veliko bojev, veliko kervi se je prelilo. Mesto je bilo postavljeno, nepremakljivo vterjeno, ali ne še dozidano. Veliko vodnikov, veliko delavcev se je sklonilo v grob. Aposteljni in spričevavci so častitljive tla Božjega mesta s svojo kervjó napojili. In kri Jezusova in kri aposteljnov in mučencev je vedno novih prebivalcev rodila Božjemu mestu. Mesto Božje je imelo vedne vojske, in kdor njegovih prebivalcev dan danes meni brez vojske v tem mestu čist in vreden ud ostati, ta se hudo moti.

Častitljivi so vojšaki Božjega mesta, nevredni pa so tega mesta mehkužni, ki se ne poprimejo orožja in beže pred bojem. Grobi aposteljnov so vedno cveteči sijonski homci, iz katerih duhti Kristusovo lepo dišilo in mogočno navdihuje vernikov serca. Svetinje, djane v zlato in srebro, so predrage zapuščine naših prednikov, ki nas budé k enaki zvestobi v veri in čednosti. Mesto je na gori, kakor so preroki napovedovali (Jz. 2, 2). Narodi ga vidijo, vse blage serca po njem koperné, vsi dobri ljudje se v njem zbirajo. Cerkev Kristusova je

vidna, je edina, je sveta, je katoliška, je apostolska.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Slovenci!

Napravite zedinjenim Bulgarom potrebnih tabernakeljnov.

Častiti o. Tomaž Brska, prednik bulgarskega misijona v Adrianopolu, in ob enem tudi namestnik zedinjenega bulgarskega škofa Nila, pripovedoval mi je žalostne posledke rusko-turške vojske za ondotni misijon, kakor so popisani že v zadnji „Danici“. Povedal mi pa je tudi tolažljivo dogodbo, da se je namreč okoli mesta Kukuš-a, kjer je popred Nil kot razkolniški škof pastiroval, za pastirjem svojim okoli 45 tisuč Bulgarov v katoliško Cerkev poverilo, in da so Bulgari začeli spoznavati, da jim nevedni razkolniški domači duhovni ravno tako ne bodo pomagali k večji olik, kakor jim niso poprešnji gerški, pač pa bi jim pomagati zamogli katoliški duhovni. Dalje pa mi je pravil še to dogodbo:

Kot škofov namestnik sem imel pregledati cerkve zedinjenih Bulgarov; oh kako slabe in zanemarjene so, kakor kleti (kevdr); manjka jim vsega kinča, manjka jim naj potrebnih oprav! Došel sem v neko selo Bulgarov, ki so ravno popred razkolništvo zapustili in v katoliško Cerkev prestopili; pregledujem cerkev, ter pogrešam tabernakeljna, zato vprašam duhovna, kje ima hranjeno presv. Telo za bolnike? Ta mi pokaže precej visoko okroglo škatlo iz pleha, v kakoršnih se navadno tobak hrani; odkrijem jo in vanjo pogledam, ter zagledam več zavitih papirčkov; začnem jih odvijati, in v vsakem nahajam drobtine, v nekterih pa koščike. Razložil mi je potem, da posamezne koščike zavija v posebne papirčke, po razdeljenih koščikih hrani drobtine še vedno v papirju, in ko se jih več nabere, pa jih — sežiga.

Kakšni občutljivi stermenja, žalosti in serčnih bolečin so me obhajali, ne morem dopovedati. — O gospod! pomagajte mi, da bom ljubemu Bogu med Bulgari zamogel bolji stanovanja napraviti! Že sem nekterim cerkvam obljubil preskerbeti tabernakeljne in ciborije; ali nikakor ne morem spolniti svojih obljub, ker po nesrečni vojski sami nimamo s čim živeti. — Bulgari zopet so ali sami vse zgubili, da le težko težko živé, ali pa jih je po nekterih postajah tako malo po številu, da sami ne morejo vsemu kaj; zapustiti jih pa tudi ne smemo, ker bi morali potem zopet se verniti v razkolništvo; poslednjič so pa nekteri ravno dobro prestopili k nam, toraj jih ne smemo kar naenkrat obkladati z datvami za cerkvene potrebe, in jih nevoljne delati, da ne bi zopet odpadli. Zatoraj vas, gospod! še enkrat prosim, prav lepo prosim v imenu in na čast Jezusu v presv. Telesu, oh pomagajte mi do toliko potrebnih tabernakeljnov! Stermeč, da razkolniki, verujoči v priučnočnost Jezusovo v posvečenem kruhu, tako nespodobno in nedostojno ravnaajo s presv. Telesom, sem brez pomude obljubil svojo pomoč, in g. misijonar v serčni radosti kar s stola skoči ter mi roko zgrabi in vanjo vdari prav močno. *)

Vérni Slovenci! vem, da vam ta dogodba serca pretresa in marsikterim solze v oči silijo; toraj pomagajte mi, da spolnim dano obljubo. Pred malo leti ste pomagali Bošnjakom do tabernakeljnov, pomagajte zdaj še bolj južnim bratom Bulgarom, kateri za prvo silo

potrebujejo kacic 15 majhnih ciborjev in 10 tabernakeljčkov, kakoršni so na Kranjskem veliki čertek na stranskem altarju, kar bode vse skup veljalo kakih 500 gl., ali nekaj več. Ako kaka blaga duša želi sama za-se oskerbeti tabernakelj in ciborij, naj mi pošlje 40 gl., pa bodo Bulgari za-njo molili pri očitnih službah božjih slovensko-gerškega katoliškega obreda. Prosim pa pomoči od gorečih častivcev presv. Telesa in tudi od slovanoljubov, ker skušnja uči, da samo katoliška vera spreminja narode v prave brate, ter jih lika in omikuje. Preč. gg. dušne pastirje pa še posebno prosim, naj to dogodbo povedó ali beró svojim ovčicam, ter radovoljne darove, kakor jim je laglje, zberó ter pošljejo ali podpisanemu, ali preč. g. kanoniku Urhu, ali slavnemu vredništvu. *)

V Naklem pri Kranju, 12. septembra 1880.

V. Lah, kaplan.

Iz Slavine, 20. sept. **) (Suša, toča, moča, vojska, ogenj. Pomagajte!) Leto 1880 bodo Pivčani pomnili, vzlasti Matenjci. V Matenji vasi je včeraj pogorelo 13 gospodarjev; desetim je pogorelo vse, dvema hiši in enemu hlev. Nekterim je zgorela še tudi vsa obleka in orodje.

Na pomoč so prihiteli z gasilnicami Postojanci, iz Prestranskega grada, s postaje in veliko ljudi iz bližnjih vasi. Za red skerbili so žandarji, kateri so ostali vso noč na pogorišču. Hvala vsem!

Škoda je cenjena na 15.000 gld. Zavarovani so bili, toda vsi skupaj le za 5500 gld. Silna revšina žuga nekterim. Letina že tako jako slaba. Pomladi huda suša, ter le malo sena, tukaj poglavitni in skoraj edini pridelek, za ktere se dobiva denar za davke in druge opravke. Konec roznika je pobila toča; kasneje spet moča. Pivka je zalila veliko travnikov; drugod je senó in snopje po polji gnjilo, zdaj se ravno tako godi otavi. Vojaki na vajah od 1. avg. do 16. t. m. so veliko pohodili po polji in senožetih, a le malo poplačali. In zdaj je še ogenj pokončal to malo, kar so ljudje spravili. Ne bo kaj sejati na jesen, ne kaj jesti po zimi in spomladi, če ne pomagajo dobri ljudje. Zato prosim usmiljene serca: pomagajte! Vsak dar bo s hvaležnostjo sprejel in nesrečnim pogorelcem oddal podpisani. Bog poverni stotero vsako dobroto!

Jan. Sajovic,

župnik v Slavini; pošta Prestranek.

Iz Željimske doline, 16. kim. (Pogoriše in klic.) Okolišine me silijo Vas poprositi, blagovolite sledeče naznanilo v „Danico“ sprejeti:

Bridko mi je pri sercu, da ne morem svetu kaj veselega iz naše doline naznaniti, in da moram tudi zdihniti: „Kmet je v resnici revež“. — Če mu ena nesreča prizanese, tepe ga pa druga... Toča pri nas letos ni škode napravila; letina je srednja; nalive dežja so pa ta teden veliko škode pri mervi napravili; enim je voda otavo vso odnesla, drugim pa zemljo z njiv. Naj več škode je pa včini 14. sept. po noči ogenj v vasi Smerjenje štirim posestnikom, od katerih je bil le eden zavarovan za nekaj malega, drugi reveži pa nič ne. — Enemu sta dva voliča zgorela. Neko dekle se je pa tako hudo opeklo po licih, po nogah in rokah, da bo težko ozdravelo. — Žalost in revšina je velika. Zatoraj se obračam s prošnjo do vsih dobrotnih serc, naj se usmili, kdor kaj uterpi podeliti, in rečem: „Blagor usmi-

*) Slavna vredništva naj blagovolé v svojih časnikih to prošnjo natisniti. Pis.

**) Posneli smo ob kratkem, — bil je list že zelo napolnjen. Vred.

*) Bodi ta reč priporočena tudi društvom za olupševanje ubožnih cerkev — v Ljubljani, v Terstu, v Gorici. Vr.

ljenim, ker usmiljenje bodo dosegli!" (Iz serca podpiramo prošnjo. Vred.)

Juri Dernovšek, farni oskerbnik.

Misijon v Terstu. Misijon v Terstu? Je li to mogoče, v tem nevernem, nemoralnem mestu? Tako se bo marsikteri zavzel poprašal, ko bo bral napis tega mojega dopisa. In vendar je res tako. Ravno kar je bil misijon v Terstu, in sicer ne prvi, ampak že peti misijon v dveh letih. Predlanskim namreč sta bila pri sv. Jakobu zaporedoma dva misijona, laški in slovenski; lansko leto smo imeli v naši cerkvi pri novem sv. Antonu zopet dva misijona: laškega in nemškega. In vselej se je pokazalo, da Terst ima prav rodovitne tla za sv. misijon, ker vselej se je veliko ljudstva vdeležilo in obilo lepega sadu doseglo. Še bolj sijajen, kakor poprejšnji, pa je bil zadnji slovenski misijon, ki smo ga pod vodstvom visokočastitega Fr. Doljaka, iz reda Jezusovega, imeli predzadnji teden, kakor tudi lani, pri novem sv. Antonu, — ter pohvala, ki jo je g. misijonar v nedeljo pri sklepu misijona svojim poslušalcem izrekel, je bila popolnoma zaslužena. Rekel je namreč pri zadnji pridigi, da ta misijon je bil eden naj lepših misijonov, kar jih je on kedaj imel.

In res, prepričali smo se pri ti priložnosti, da v Terstu je veliko vere, in da kakor sploh katoliški Slovani, tako tudi teržaški Slovenci so zvesti otroci sv. matere Cerkev, da sv. vera jim je nad vse, in da nikakor niso tako malomarni za čast Božjo in za svoje zveličanje, kakor jih morebiti drugod po krivem sodijo. Neizrečeno veselo je bilo viditi, kako so ljudje iz mesta in iz okolice v tropah vsaki dan po trikrat dohajali k misijonskim pridigam. Kako ginljivo je viditi trudne delavce, ko so zvečer od težkega dela naravnost v cerkev hiteli slišat zveličavne nauke, ki jih je oznanoval verli misijonar.

Dasiravno je morebiti v vsih sosednjih škofijah ni tako prostorne cerkve, kakor je naša, je bila vendar cerkev vselej polna ljudi, ki so se pa tako mirno in spodobno zadržali, da mi je sam misijonar rekel: „Pri nobenem misijonu še nisem našel tako lepega miru, tako lepega zadržanja, in take pazljivosti, kakor tukaj.“

In res, ves čas misijona, to je, skozi 9 dni, se ni nikdar zapazil ne naj manjši nered, še zadnji večer ne, ko se je v cerkvi vse terlo, in je bila taka vročina po cerkvi, kakoršne še nismo skusili.

Posebno pa sem občudoval veliko pazljivost pri ljudéh. Kot zamaknjeni so vsi gledali v pridigarja, kakor bi bil bitje iz družega sveta, in globoki vtisk, ki so ga besede pridigarjeve pri poslušalcih napravile, razodeval se je na tisučeri in tisučeri obrazih. O kako ginljivo, kako spodbudljivo je bilo viditi ljudi pri pridigah. Pa g. Doljak je tudi pridigar, da malo takih. Glas njegov je tako zdaten, da ga je dobro vse razumelo od zakristijskih pa do glavnih, vstopnih vrat. Govoril je živo, počasi, s tako pristojno obnašo, in s takim prevdarkom, da so se mi zdele njegove besede kakor iskre, ki morajo vžgati ogenj, koder padajo. Slava verlemu, neutrudljivemu in prijaznemu gospodu!

Spovedovali smo, kar se je dalo, ker ljudi za spoved ni nikoli zmanjkalo. Res je bil trud, ali sladki trud; kaj namreč je bolj sladko za človekoljubnega duhovna, kakor svojim sobratom pomagati, da zopet dosežejo zgubljeni dušni mir? Samo v naši cerkvi se jih je spovedalo kacic 7000; spovedovali so pa veliko tudi po družih cerkvah.

Naj povem zdaj le še nekoliko o sklepu sv. misijona, ki je bil napovedan za nedeljo zvečer o 1/2 5.

Že ob 2 popoldan so ljudje v cerkev vreli; dosti poprej kot se je svečanost začela, je bila vélika cerkev

že popolnoma natlačena, in mnogo ljudi, ki so se zadnjega večera naj bolj veselili, je moralo oditi, ali pa okoli cerkve stati. Ginljivo je bilo blagoslovljenje misijonskega križa, ki bo še veliko lét teržaške Slovence spominjal lepih dni sv. misijona, in jim v spomin klical svete sklepe, ki so jih storili pri tej priložnosti.

Ali naj bolj milo je bilo še, ko je gosp. misijonar proti koncu svoje zadnje pridige z ljudmi kerstno obljubo ponavljal. To, dragi bralci, je bil prizor, ki je moral kamneno serce omečiti.

Mislite si kacic 7000 ljudi naše poštene slovenske kervi. Vse jih je tukaj zbrala ena misel, ena želja, namreč: Bogu čast dati, in preskerbeti si unkraj groba srečo, katero jim ta svet dati ni mogel. Že več ur stojijo tukaj eden tik družega, — ali dasiravno je vročina že nesterpljiva in še čezdalje bolj pritiska, se vendar nobeden ne gane z mesta; pot teče ljudem v curkih po obrazih, ali vendar so obrazi veseli, vidi se jim dušni mir, ki so ga dosegli po skesani spovedi; vidi se jim, da so poživljeni s Kruhom večnega življenja. Skerbno jim zdaj g. misijonar na serce polaga, da naj stanovitni ostanejo, ker stanovitnost je naj boljši sad sv. misijona; pové jim, kaj so že pri sv. Kerstu nekdanj obljubili, in jih povabi, da naj te obljube zdaj še enkrat ponovijo. In kaj so ljudje bolj pripravljeni storiti, kakor to? Cerkev se razlega od glasnih klicev, s kterimi ljudje zdaj g. misijonarju na njegove vprašanja odgovarjajo in med glasnim jokom obljubujejo, da se nikdar nočejo več nazaj poverniti pod oblast satanovo, da hočejo zanaprej vedno po Jezusovih naukih živeti, da hočejo v sv. katoliški veri živeti in umreti. O to je bil prizor, ki je moral angele v nebesih veseliti.

Zmiraj bolj se bliža dokončanje sv. misijona. Kaj se toraj bolj spodobi, kakor da se poprej še Bogu zahvalimo za velike dobrote sv. misijona! To se je tudi zgodilo, in globoko je v serce segalo meni in gotovo tudi vsem drugim, ko se je pred blagoslovom, se vé, slovensko pela zahvalna pesem. Kaj lepšega jaz še nikdar videl in slišal nisem. Pelo jih je namreč ne le nekaj, ampak pela je cela cerkev z mogočno navdušenostjo, kar me je toliko bolj osupnilo, ker nikdar ne bi bil verjel, da ljudje to lepo pesem tako dobro na pamet znajo. Tako se je končal slovenski misijon v Terstu z veseljem vspehom in v naj lepšem redu v zadovoljnost g. misijonarja, duhovnov in vsih tistih, ki so se ga vdeleževali. Božji blagoslov je bil očiten pri tem misijonu, in zato upajmo, da zaželeni sad se ne bo pogrešal.

— o.

I. V slovenskih Goricah, 9. sept. (Dve prelepi cerkveni slovesnosti.) Sredi „slovenskih Goric“, raja štajarske dežele, obhajali smo v nedeljo 5. sept. dvojno tako veličastno in krasno svečanost, da je vredna poročila tudi v „Zg. Danici“. Milostljivi knezoškof lavantinski so namreč tega dne posvetili farno cerkev sv. Bolfanka, in znani naš domoljub č. g. dr. Jož. Muršec, profesor v pokoju v Gradcu, sedaj 73letni, še krepki starček, je v domači fari služil svojo slovesno zlato mašo. — Cerkev sv. Bolfanka še sicer ni stara, kajti postavljena je bila pred blizo 100 leti za cesarja Jožefa II; a imela je dosihdob samo lesen strop, kateri je bil počasi tako strohnel, da je že več lét žugal podreti se. Tudi glavni altar je tako doslužil, da je bila silna potreba omisliti novega in lepšega. Toda duhovna in posvetna gosposka niste se upali laranom, stiskanim po mnogih slabih letinah, naložiti bremena stavbe in poprave. V tej zadregi priskoči, kakor že večkrat poprej, svojim rojakom blagi in radodarni gosp. dr. Muršec na pomoč. Po njega in neutrudljivega vis. gosp. župnika prizadetju se je napravil v Gradcu načrt za obokanje cerkve.

Dve tretjini stroškov prevzame g. M., slednjo tretjino obljubi priložiti verski zaklad (Religionsfond). Za oskerbljenje glavnega altarja pa se je oglasilo berž nekoliko družih dobrotnikov, da se je naglo v Gradcu naročil. Kdo popiše veselje faranov? Ko se je obokanje velike cerkve minolega poletja veršilo, so kar tekmovali (se poskušali) pri voznjah in postrežbi. In tako je bilo vse delo do konca meseca avgusta opravljeno, in cerkva, sedaj po stebrih v tri ladije razdeljena in s krasnim pozlačenim altarjem obdarjena, je postala zares vredna hiša Božja, ter faranom ponos. Željno in radostno so pričakovali 5. sept., kateri je bil odločen za nje posvečenje, in ob enem za zlato mašo milega rojaka in dobrodelnika g. dr. Muršeca. Dveh lepših duhovnih praznikov enega dné in na enem mestu se ne data misliti. In v tem kraju že od pamtiveka ne enega ne drugega nismo doživeli. Posebno pa je mikala ljudi oseba gosp. zlatomašnika, kateri je že od nekaj v „slovenskih Goricah“ in po vsem doljnem Štajerju tako čislán, priljubljen in poljuden, ko malokdo drug. O njem in njegovi svečanosti se je cele tedne poprej govorilo. In krajani so se vzlasti na njega prihod pripravljali.

Ko se je v soboto 4. sept. iz Cmureka, kjer po leti začasno biva, pripeljal do rojstne vasi Biša, se mu na meji pokloni družba rojakov in belo oblečenih deklic. Tukaj je stal lep slavalok z napisom:

„Rojstna vas čestita rojaku slavnemu
K petdesetemu godu duhovnega stanu!“

Gromovito začnejo pokati topiči, in nežno venčana deklica pozdravi g. jublanta s sledečimi besedami:

Hvaležno v nebesa obrnem oči,
Da Bog Vas tak' dolgo je zdravih ohranil,
In prosim, da mnogo in mnogo še dni
Bi vsake nesreče Vas branil.
Veseli ste danes, pa serčno želim,
Da kapljo veselja Vam le dodelim.

(In izročivši mu šopek cvetlic):

Te rože je bralo slovensko deklé,
In prosi, da Vam bi k veselju bilé!

G. zlatomašnik se s solznimi očmi zahvali, in podá se potem, obdan od veselih rojakov in sorodnikov, v hišo svoje sestre, ktera je bila z venci in drevesi lepo okinčana. Po celi vasi pa so vibrale velike slovenske in štajarske zastave.

Popoldne so začeli prihajati gostje od blizu in od daleč. G. Muršec je namreč razun odličnih gospodov povabil k svoji petdesetletnici vse duhovne brate, rojene v št. Bolfanski fari. Pred nekoliko leti jih je še bilo (razven g. Muršeca) 17, a nemila smert je njih število skercila na 12; razven par zeló oddaljenih so vsi povabilo radostno sprejeli; tudi zlatomašnikov nečák iz Tersta je domu prihitel. Ob šestih zvečer se je v cerkvi slovesno opravil oficij, kakor ga zahteva obred o posvečevanju hiše Božje. In potem je vbrano petje zvonov (na klenk) in silna strelba prebivalcem „slovenskih Goric“ do pozne noči oznanovala pomen in sijajnost prihodnjega dneva.

V nedeljo jutro se pripeljejo o 1/2 7 od sv. Lenarta, kjer so prenočili, milostljivi knezoškof Jakob Maksimilijan. Na meji fare jih pri zalem slavaloku pozdravijo nekteri tukaj rojeni duhovniki v imenu rojakov, in se potem med strelbo topičev peljejo pred njimi blizu do cerkve. S knezoškofofom sta prišla velečast. g. dekan in častni kanonik Tutek in g. tajnik Žuža. Par streljav pred cerkvo je bil pri drugem slavaloku slovesni sprejem knezoškofa od strani št. Bolfanskih faranov, na čelu sta jim bila g. župnik in g. zlatomašnik. Slavalok je imel krasen napis:

„Pastirja višega pozdravlja radostna,
In prosi blagoslova — fara Bolfanska.“

Po serčnem poklonu in pozdravu se napoti velikanska procesija proti cerkvi, glasovite št. Bolfanske pevkinje zapojó, zvonjenje in strelba se oglasi, da nam je serce veselja kar poskakovalo. — Ko smo dospeli na mesto, se je kmalu pričela prva svečanost tega dneva, — posvečevanje cerkve in glavnega altarja, kar je terpelo nad tri ure. Pri tem veličastnem sv. djanju, ktereга opisati tukaj ni prostora, obdajalo je knezoškofa 12 gg. duhovnikov. Vérno ljudstvo pa je zunaj cerkve tiho in pobožno molilo.

Tako je prišla poli-enajsta ura. Milega naroda se je v tem nabralo, dobre vesti rečemo, 5 do 6 tisuč! Viditi so bili ljudje, ki so po 3—4 ure daleč peš prišli. Berzi konjiči pa so pripeljali dokaj slavnih gostov, izmed kterih imenujemo čč. gg.: prošta Modrinjaka iz Ptuja, korarje Orožna in Kosarja iz Maribora, dekane Čučeka iz Jarenine in Fel. Krambergerja iz Vorave, vseučilišnega prof. Klingerja iz Gradca i. dr. Vsi sosednji gg. župniki so bili, se vé da, nazoči. V vsem se je zbralo 30 duhovnikov.

Prišla je na versto druga redka svečanost. Iz lepo okinčanega farovža, ki je od cerkve precej oddaljen, se začne pomikati slovesna procesija. Nad sto belo oblečenih venčanih deklic gre naprej, in zapoje mično Marijino pesem; za njimi sledi dolga versta častitih in odličnih duhovnikov v cerkveni opravi, zadnji med njimi pa stopa, kakor mladeneč, velečastni preblagi zlatomašnik dr. J. Muršec, s krasno krono iz cvetlic na glavi in z zalim šopkom v roki; za njim grejo gosti sorodniki. Spet se zvonovi oglašé, spet strelba zagromí, da se zemlja trese. Silna je bila pri vhodu v cerkev gnječa ljudstva, kajti vsakdo je želel viditi g. jublanta. Prostor pred cerkvo je bil ves z drevesci zastavljen in z venci okinčan. Pred vratmi pa smo šli skozi prelepi slavalok z napisom:

„Bog Vas živi, zlatomašnik blagi!
Bog Vam plati, dobrodelnik dragi!“

Po prihodu v cerkvo se je pričela berž Božja služba. Milostlj. knezoškof so na evangelijski strani na svojem prestolu asistirali, drugi duhovniki so se postavili okoli altarja ali zasedli perve klopi. Kmalu ko se je zapela himna: „Veni sancte Spiritus“, se podajo knezoškof na prižnico. Zares — odličen pridigar!

(Konec prih.)

Razgled po svetu.

Rimsko. (Tiskarna za vse dela sv. Tomaža Akvinskega.) Novi prostor mnogojezične tiskarne v Propagandi za tiskanje del sv. Tomaža Akv. je bil blagoslovljen 3. t. m. Pričujoči so bili kardinal Jan. Simeoni, prefekt v Propagandi, — tajnik monsign. Ign. Masotti, — in tajnik za jutrovi obred mons. Marijan Rampolla. Obred je opravljál župnik od sv. Andreja „delle Fratte“. Sredi dvorane je velikanska podoba Leona XIII. V ponedeljek, 6. kim., se je pričelo natiskanje velikanskega dela. Sobana ima ta-le napis: „Locus — ampliatus adornatus — ad Officiarum decorem — et operarum commodum an. 1880 — quo anno — Providentia auspiciisq. — Leonis XIII P. M. — opera omnia — Thomae Aquinatis — magni illius Philosophor. et Theologor. Principis — cultu splendido formis elzevirianis — et doctiss. commentariis subiectis — heic primum edi coepta sunt — Joanne Simeoni Card. Praefecto — Ignatio Masotti Ant. Dom. Pout a Secretis — Sacri Consilii Christiano Nomini

propagando — Friderico Melandri eq. magistro et curatore typographiei.

Učeni gospodje, kateri bi želeli zlagoma dobiti vse dela sv. Tomaža Akv., iz tega vidijo, kam se jim je obrniti.

Turško-črnogorske razmere. Berlinski shod je bil določil, da Turčija mora Črnogorcem odstopiti terdnjavo Osinj (Dulcigno). Porta se vêde, kakor bi bila voljna to storiti; Albanci pa se določno ustavljajo, poslali so Carigrad proteče pismo, in žugali so boje celó, da hočejo ubiti Riza-pašata, kateri se je nahajal ondi v sosedstvu — saj z videzom, da bi terdnjavo izročil Črnogorcem. Evropejsko brodovje, ki je prijadralo v ondotne vode, ima zahtevati spolnjenje berlinskega sklepa. V ta namen stoji tudi 6000 Črnogorcev nad Barom, ki so razdeljeni v tri čete, katerih ena obseda višave v okolici mesta, druga je v Podgorici, tretja pri Andrejeviču. S teh postaj upajo prehiteti Albance, ako bi se k napadu pripravljali, pa tudi udariti na Osinj, kadar bi se brodovje od druge strani bližalo. Angleško naznanilo od 16. t. m. pravi, da so pomovski poveljniki sklenili tujim konzulom v Škadru in Osinju naročiti, naj svoje družine zdajci spravijo na varen kraj, ker hočejo začeti bombardovati. Angleški lord Seymour je sprejel poveljstvo vsega brodovja. Med tem pa Albanci vedno bolj žugajo; tudi ob Škadru se zbira novo kerdelo 1000 prostovoljcev, in poslednje naznanila hočejo celó vediti, da Riza-paša se je brez upora odmaknil, Albanci pa so obsedli Osinj. Stanje je prav važno in gotovo v kratkem se ima saj toliko zgoditi, da se bodo marsiktere — morebiti slepomišje misli razodele.

Laški blagri. Po več laških mestih se napravljajo republikanske družbe pod raznimi imeni, in vedno časniki naznanjajo rogovilstva po več krajih. Ni dvoma, da na Laškem kakor na Španjskem in tudi na Nemškem tiše socialisti na splošno republiko. Krivi so tega silovitega prekučevanja tisti, ki so državam spodbili keršansko podlago. Zasačene vradnijske in celó vojaške osebe po Laškem kažejo, da celó taki mnogi, ki so se zdeli nasprotni, si za herbtom roke podajajo! Kakor so marsikteri „poštenoviči“, bivši služabniki Pija IX, izdajali o svojem času tega vélikega dobrotnika človeštva, podobno se utegne zgoditi zdaj marsikterim liberalnim gospodom in gospodarjem. Humbertu so pred nekaj časom monarhiški liberalci z Beneškega poslali pismo vérne (?) vdanosti, katerega sklep se glasi: „Gospodar, ... mi vam bomo pokazali, da naša ljubezen bode stalna, kakor slava svitle Savojske rodovine.“ Jezik se jim je zaletel. Dokler bode stalna slava (durerà quanto la gloria dell' illustre dinastia Savoia) Savojske družine, bodo prijetli; ako pa ta slava merkne, bodo vidili, kaj je storiti, pravi „Unità“. Ovidij je rekel:

Donec eris felix, multos numerabis amicos;
Tempora si fuerint nubila, solus eris.

Dokler tebi sreča kaže,
Vse se ti prijatla laže;
Kadar sreča mine,
Vsak prijatelj zgine.

Tako liberalci ljubijo svoje kralje, pravi dalje ta list, to je, dokler terpi njih slava.

Kam da vleče država brez vere, čez vse jasno kaže dogodka v Neapolu. Umerl je markiz d'Andrea, zginila pa tudi njegova bogata zapuščina. Obdolžili so hišnika z imenom Cocuzzolo (r. Kokuzolo) in ga zapró. Bil je izpraševan po dveh varhih očitne varnosti; krivec se udá in pelje varha k nekemu Salvatore-u, ki je v usnjati možnji imel denarne papir-e, izmaknjene umerlemu markezu. Tat in varha pa denar med seboj skrivaj

razdelé; samo 46 pisem skrijejo v neko lukno. Tat je odpeljan nazaj v zapor po dani obljubi, da mu bode pomagano, in varha se šulita, da sta našla 46 denarnih pisem, ktere neseta sodniku in sta pohvaljena kakor pridna zaslednika. Toda kar se ne stori, to se ne zvé. Pisma dajo menjati menjavcu; le-tá reč naznani; Cocuzzo, v zadrego spravljen s sodnikovimi vprašanji, vse pové: vradna tatova sta razodeta. Porečete, da sta bila djana za pah; o ne: preiskovalna pravica je pohlevno pustila zanikarnežema, da sta jo popihnili, kdo vé, kam, ter se veselita sadú svojih socijalistiških nauk.

Lakota na Ruskem. V pariški „Soleil“ pišejo iz Petrograda, da se je v Rusiji bati hude lakote. Ob Volgi je bilo celih 48 stopinj vročine, in v Ukrajni je pretekli teden zmerzovalo. K zračnim prikaznim se druží šiba, imenovana „anisoplia austriaca“, merkej, ki vse požre, na kar zadene; dalje kobilice, ki prihajajo iz Prek-Kavkaza; karavane mišje, ki so groza poljedelcem, in „sephus puginaeus“, ki se zareja v žitu. In kakor bi to ne zadostovalo, davica pobira na tisuče ljudi, zlasti po Pultavski guberniji; in po okolici Elizabetgrada je umerlo 25 tisuč ljudi. Da pa se nadioga napolni, rogovilijo roparji po vzhodnih okrajinah, ob Volgi in po Sibirskih pustinjah.

Cel narod izmerl. Tasmanija ali Diemenska dežela, ob južnem vzhodu od Avstralije, je bila l. 1642 najdena od Holandeza Tasmana in zopet spoznana od kapitana Cook-a l. 1773, obsedena od Angležev 1803. Bilo je naroda zdatno število, ko so prišli prvi naselci v deželo. L. 1804, 3. maja, so beluhi streljali na domačine, ki so šli na kengurovski lov. Ta napad je bil začetek iztrebitve vojske, ki se je dokončala še le v kratkem. Zadnja tasmanska žena je umerla l. 1876, in tako je v 3 četertinah stoletja zginil en cel narod z obličja zemlje pod vplivom divjaške olike novošegnih časov — pravi „Unità“. — Kako gerdo je, ko se narodi med seboj zavidajo, ujedajo, preganjajo in išejo eden drugega zatirati, celó iztrebiti! Dokler ne bo keršansko-katoliške ljubezni med različnimi narodi, se ne more reči, da je olika na zemlji. To duhovno in telesno morijo pa dela prvi naglavni greh: ošabni, nesramni napuh, ki je bil angele spremenil v hudobne duhove in zdaj spreminja ljudi v brezserčne trinoge.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Mati in hči z neko vdovo očitno zahvalo naznanjajo Naši ljubi Gospej presv. Serca za ozdravljenje, ki jim ga je Bog na njeno priprošnjo dodelil. (Zakasnjeno.)
Iz Vodic. A. K.

Prošnje.

V molitev goreče priporočeni: Posebna prošnja za dušne potrebe, mir itd. — Za vodenico bolnega brata priporoča sestra za zboljšanje. — Prav hudo bolna za zboljšanje, če je Božja volja. — Zmešani ženi pomoč in njenemu možu tolažilo. Usliš. se nazn. — Na vratu bolna, da bi na priprošnjo N. lj. G. in sv. Blaža ozdravela. Usl. se nazn. — Hudobna, bolna hči, priporočena od matere za spreobrnjenje. — Mati priporoča nepokornega in proti nji terdega sina, posebno pa tudi sama sebe v molitev. — Duhoven pastir svoje faráne priporoča udom bratovšine Naše ljube Gospé presv. Serca, naj mu z združeno molitvijo pomagajo, šemasti in pohujšljivi ples o shodih ali žegnanjih, in sploh o nedeljah in praznikih, ki se jim s to berklarijo nečast dela, čisto

odpraviti. — Žena, ki jo bolezen v glavi in nogah hudo nadleguje, priporoča sebe v zadobljenje ljubelega zdravja, zanikernega moža in nevbogljiive hčere pa za gnado in resnično voljo pravega poboljšanja.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec kimovec 1880.

I. Glavni namen: Izročanje vesoljnega sveta v naj svetejše Jezusovo in Marijino Serce za splošno spreobrnjenje.

II. Posebni nameni:

27. kimovca. Sv. Kozma in Damijan, brata iz Arabije, zdravnika, sta bila terpinčena s tezo, z ognjem, z utapljanjem, s kamnjanjem, ječo, pšicami, poslednjič l. 303 ob glavo djana v Rimu pod Dioklecijanom. Pripor.: Logatec M. D. Roženkranske (2740 d.). Važna zadeva nekega mašnika. Vgodna jesen za pridelke.

28. Sv. Vacslav (Venceslav), česki vojvod. Pripor.: Borovnica sv. Marjete dev. muč. (2279 d.). Obvarovanje pred pijanštvom. Česka dežela, zlasti za čistost svete vere.

29. Sv. Mihael, varh katoliške Cerkve. Priporoč.: Duhovnjija sv. Jan. Evang. v št. Joštu (1027 d.). Moč katoliški mladini zoper naj hujši skušnjave. Otročiči.

30. Sv. Jeronim Dalmatinec, naj učenejši učenik latinske Cerkve, živa bramba prave vere. Priporoč.: Hotederšica sv. Jan. Kerstn. (1028 d.). Bolniki in umirajoči. Učenjaki za modrost in strah Božji.

Mesec vinotok.

1. vinotoka. Sv. Remigij, nadškof, goreč razširjavec sv. vere. Priporoč.: Rakitina najdenja sv. Križa (650 d.). Odpravljen je divjaške jeze, sovraštvo in preklinjanja. Šole.

2. Sv. Julijan muč. Priporoč.: Černi verh sv. Lenarta (842 d.). Natihoma priporočeni. Zatrene ubijavske in samomorske kuge.

3. Dvajseta nedelja po Bink. Evang.: Kraljičev sin (Jan. 4). Roženkranska nedelja. Priporoč.: Zaplana sv. Urha (568 d.). Razširjanje molitve sv. roženkranca. Otroci za varstvo nedolžnosti.

Kaj Marija pred vsem od svojih zvestih služabnikov zahteva?

Ako si se, keršanska duša, resnobno službi nebeške Kraljice posvetila, moraš tudi vediti, kaj Naša ljuba Gospá pred vsem od tebe zahteva, ako hočeš, da bo tvoje djanje nji prijetno in tebi koristno. Marija od tebe posebno zahteva, da si prost smertnega greha. Dokler imaš smertni greh na sebi, si hlapec ali dekla hudobnega duha, naj hujšega sovražnika blažene Device, ti si pod njegovo zastavo, tedaj tudi sovražnik Naše ljube Gospé; nemogoče je, da bi ji dopadel. Ne more dela, ktero nji v čast storiš, hvaliti; cvetice, ktere ji daruješ, so vele, suhe, brez lepote, brez duha; ona oberne obraz od tebe, jih merzi. —

Sv. Peter Celestin pripoveduje, da je razuzdan vojak vsak dan opravljal neko češenje Materi Božji na čast. Neki dan, ko je bil hudo lačen, se mu prikaže blažena Devica, in mu ponuja najboljših jedi, ktere so bile pa v tako umazani posodi, da se mu je studilo se jedi samo dotakniti. Ker se je vojak branil jesti, mu Marija reče: „Glej, jaz sem mati Božja, in sem prišla ti lakoto utolažiti.“ Vojak pa odgovori: „Nemogoče mi je jedila iz take gerde posode jesti.“ „Kako je pa mo-

goče“, odgovori Marija, da ti hočeš, naj tvoje češenja sprejemem, ker mi jih prinašaš s tako umazanim srcem.“ Vojak to sliši, in spreobrnil se je; postal je pušavnik, in je živel 30 lét v samoti. Marija se mu je v njegovi smertni uri prikazala in spremenila ga je spokorjenega v nebesa.

Zdaj sprevidiš, da te Marija ne more ljubiti, ako si v smertnem grehu, in da ji ne more biti prijetno, kar nji na ljubo storiš, ker ji svoje češenje v umazanem sercu daruješ. Kaj hočeš tedaj storiti? Odgovor je: spreobrniti se moraš in gledati, da zadobiš milost Božjo. — Že želja, že volja, da hočeš greh zapustiti, stori, da Marija svoje milostne oči k tebi oberne, in ti pomaga zanjkam satanovim oditi.

Listek za raznoterosti.

Večernica.

„O čujte me, predragi oče!
Je tužno res, kar vam povém;
Se zdélo vam bo nemogoče,
A je, lagati se ne smém!“ —

„Na klopi tu-le sva sedela
Sinoči s staro mamico,
Počivala oba od dela,
Ko zazvoní večernico.“

„Molitev angeljsko češenje
Začuje zdaj iz vsih se hiš,
Sladkó Marijno pozdravljenje;
Od sred vasi pa gerdi vriš.“

„Od tam prišli možje pokriti,
Še smodke z usti jim molé!
Nibčè ne zmeni se častiti
Nebeške ljube Matere.“

„So nespodobno se smejali,
Ko čuli so molitve glas,
„Neumni kmetje“ so nam djali,
Prevzetno stopali skoz vas.“

„Sta jim mar Jezus Božja Mati
Storila res kaj hudega?
Zakaj Ju nočejo spoznati,
Do Nju sercá so terdega!“

„Očetje teh, moj sinek mali!
So nekda j grôzno in strašno
Telesno Kristusa križali:
Zdaj dušno tí Ga križajo!“

„Kako so reveži nesrečni,
Tegà, ti sinek, še ne znaš;
Odidejo da kazni večni,
Moliva za-nje O čenaš!“

* * *

In lunica zasije jasno,
Priplava angeljček z nebá,
Molitev serc preblagih glasno
Posluša, nese do Bogá.

Radoslav.

Opravilo sv. Detinstva v nunski cerkvi pretekli čertek je bilo kaj lepo in priserčno. Pred velikim oltarjem so bile gospé Uršulinarice na mizico postavile prelepega Jezuška med cvetice in goreče sveče. Č. g. Jan. Rozman je v priserčnem govoru pojasnil djanje sv. Detinstvo in ob 6 med ginljivim petjem na koru imel peto mašo. Velika cerkev je bila skoraj napolnjena; pri prvi in med drugo mašo je bilo prav veliko ljudi pri sv. Obhajilu, malih in odraslih. Iz vsega se kaže, da sv. Detinstvo bode prav lep sad rodilo — tudi v prid lepe odreje katoliških otrok. Bog daj obilnega blagoslova!

Prošnje na prosnje imamo danes: opomnimo naj še to, da se hiralnica in ubožnici priporočajo za kaj pridelka mnogim v korist, ki delati ne morejo, jesti pa le morajo. — Tako se tudi k Vincencijevima društvoma iz vsakih ulic in z vsacega kota roke stegujejo za pomoč. Kogar je Bog blagoslovil, naj odpre svoje roke in tudi sam druge z blagom napolnuje. Srečniši je še zmeraj tisti, ki daje, kakor tisti, ki sprejema.

Oddane milošinje. V knežješkofijsko kancelijo smo 18. kimovca oddali 390 gold. 75 sld. za poškodovane s točo; toraj z oddanim mesca jul. skup 642 gl. 58½ sld. (Op. Med temi ni znesek, ki je darovan s pristavkom, da č. g. župnik Hotiški sam pride ponj.) — 20. t. m. smo pa tudi v kn. škof. pisarno oddali nadaljne zbirke za sv. Očeta, namreč: v papirji 342 gl., kupon za 7 gl. 50 sld., 1 ces. cekin in znesek v srebru in drobižu, tako da vse znaša nekako 418 gl. 99 sld.

Kaženje in kuženje vina. V Bordeaux-u (Bordó) je g. Carles v zdravniškem shodu pojasnoval, kako v južni Franciji belo vino kazijo. Navadne bele vina namreč ocukrujejo in pridevajo velik del strupa, ki ga imenujejo „glicerin“. Našel je pri razdeljenji v enem litru tacega vina 100 gramov glicerina. — Poskušnje pa potrdijo, da 8 ali 10 gramov glicerina, ako pride pod kožo živali na vsaki kilogram telesne teže, vzrokuje urno smert. To kaže, kako nevarne so take vina. — Priméri s tem kaplje dušnega strupa, ki je še veliko nevarniši memo telesnega in — beži pred zapeljivci!

Poslednje novice. Angleži vedó iz Berlina, da Nemčija se močno péha za zvezo med Avstrijo in Italijo. To se pravi: Prus se boji Rusa, Angleža in Francoza, toraj iše pomočnikov.

V Siciliji so jele v novo huje kipeti nadloge oziroma na očitno varnost, ropi, tatvine, uboji. V mestu Sciacca je bil pri belem dnevu precej zunaj mesta ubit neki ribič itd. — V Senigaliji so se v enem tednu trikrat zgodili napadi na vojaške straže. — V Rimini, v Forli, Čezeni se vnamajo rudečkarški upori; enega vojaka so gerdo z ranami obdali in umorili.

V Parizu republikansko-judovski vladni koš čezdalje bolj leze v žrelo rudečkarškega zmaja. Zdaj je odstopil še konservativni predsednik Freycinet z drugimi ministri, in novo ministerstvo sestavlja Ferry, oče „kulturoborstva“, ter bode jud Gambetta ložej delal s katoličani, kakor neka žival z mehom!

Španski starašina markez „di Campo“, bogat bankir v Valenci, je v Barceloni dal tesati dva velika parnika za vožnjo med Španijo in Ameriko. Dal ju je blagosloviti po katoliškem obredu. Vredni lastnik je eno imenoval „Leon XIII“, drugo „Španija“.

V Milanu in okolici so bile une dni velike povodnji; škoda znamenita.

V Urbinu na Laškem se je zadnje dni obhajala škofijska sinoda (zbor). Med pričujočimi je bilo 100 župnikov, nadmašnikov, in 12 poljskih namestnikov. Predsedoval je nadškof Aleksander Angeloni.

Železnica v nebesa.

Odhod: Vsako uro gre en naglič.

Dohod: Kadar Bog hoče.

Cena za prostore: I. razred: Nedolžnost, ali cerkveni red s trojno obljubo: ubožnosti, pokoršine in čistosti.

II. razred: Pokora in zaup na Boga posredoma bogoljubnega in čistega življenja med svetom.

III. razred. Popolnoma obžalovanje in vdanost v božjo voljo, spolnovanje Božjih zapoved in zverševanje stanovskih dolžnost v zakonskem ali vdovskem stanu.

Opombe.

1. Listki za nazaj se nikoli ne dajejo.
 2. Vlakov za kratek čas, kakor n. pr. za nedeljske lovce, hribolazce in več enacih — na tej železnici ni.
 3. Otročiči, ki niso dospeli do pameti, ne plačajo nič, samo da so v naročji svoje matere, t. j. katoliške Cerkve.
 4. Prošeni so popotniki, naj druge robe seboj ne jemljejo, razun dobrih dél, ako nočejo vlaka zamuditi, ali pa neprijetno zamudo terpeti na zadnji postaji, ki se imenuje očiševališče (vice) in kjer se mora vsaka druga roba odložiti.
 5. Sprejemljejo se popotniki po vsem tiru na vsaki postaji.
 6. Vsak listek mora imeti pečat posvečujoče milosti (gnade) božje od sv. kersta, ali če se je zgubil, mora po zakramentu sv. pokore v novič narejen in podpisan biti.
 7. Vsak popotnik smé med potjo, ako doplača, v višji red prestopiti; z višjega v nižjega prestopiti pa bi bilo s smertno nevarnostjo sklenjeno in se mora vse skoz odsvetovati.
- „Srečno tedaj hodite! Bog bodi z vami na poti in njegov angelj naj vas spremlja.“ (Tob. 5, 21.) (Prim. „Franc. Glückl.“ 3. l., 1. zvez.)

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Dobrotna gospa po č. g. A. Keržicu 5 gl.

Za poškodovane po toči v Hotiču: Č. g. Jan. Zaverl 5 gl. — Neim. duhoven 1 gl.

Za pogorelce v Kamniku pri Preserji: Iz Dražgoš 65 kr.

Za pogorelce pri Mariji Snežnici na Gori pri Ribnici: Č. g. Jan. Zaverl 5 gld. — Neimen. duhoven 1 gld. — Dve osebi 1 gl. — Iz Dražgoš po č. g. Fr. Bonceljnu 1 gl. — Neimen. dobrotne roke culo obleke. — Marija Veber 1 gl.

Za sv. Očeta: Dve osebi 1 gl., proseči sv. blagoslova.

Za redovnike Trapiste v Bosni: J. K. 50 kr.

Za bulgarski katol. misijon v Adrijanopolu: Neimenovan duhoven 2 gl. — J. K. 1 gl.

Za sv. Detinstvo: J. K. 50 kr. — Po č. g. Fr. Porentu 2 gl. — Neimen. 20 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Š. v R.: Zastran nap. naznanili opravištvu in se bode vravnalo. — G. K. v D.: Za obilno dobroto preobilno Bog plati! — G. G.: Čisto prav tako. Pozdrav!